

още единъ пжтъ глупавъ, попиталь:

— Защо така постъпи съ мене? Защо ме накара да се оцапамъ като животно? Трѣбваше да ми отговоришъ веднага и азъ щѣхъ да призная, че съмъ глупавъ. Но въ твоята постъпка азъ виждамъ желание да се подиграешъ съ мене, затова пригответи се да заплатишъ за смѣлостта си! Избери си, каквато смъртъ искашъ. Твоятъ умъ ти дава право на изборъ. И не се опитвай да се молишъ за пощада, напразно ще бжде.

— За пощада нѣма да те моля. Искамъ само да ти кажа, защо постъпихъ така. Ти самъ видѣ, че свѣтлината е най-бѣлото нѣщо въ свѣта. Тя е самиятъ Божий свѣтъ. Но знаешъ ли, че въ твоята държава нѣма свѣтлина?

— Какъ да нѣма, когато всѣки день слънцето изгрѣва?

— Тъй е господарю, всѣки день изгрѣва, но знаешъ ли, че много отъ твоята рая не го вижда? Тѣ не сж свободни. А тамъ дето нѣма свобода, нѣма и свѣтлина. И ако искашъ въ твоята държава да има чиста, истинска свобода, дай пжтъ на милостта, която цари въ сърдцето ти, стани слуга на справедливостта и дай свобода на поробенитѣ!

Султанътъ повече не изтраялъ. Щомъ чулъ думата „свобода“ излѣзалъ отъ стаята, извикалъ тѣлохранителитѣ си и заповѣдалъ да вържатъ на шията на стареца тежъкъ камъкъ и да го хвърлятъ въ морето.

Черни арапи се нахвърлили върху стария овчаръ, вързали му ржцетѣ назадъ и го откарали на брѣга на морето. Като минавалъ край султана, старецътъ поклатилъ глава и казалъ:

— Моята смъртъ нѣма да те направи по-уменъ. Този, който не знае, че свѣтлината е най-бѣлото нѣщо на свѣта, той не може държава да управлява! Камъкътъ, който готвишъ за шията ми, единъ день ще увисне и на твоята.

Чернитѣ арапи запушили устата на стареца, за да не приказва повече, окачили тежъкъ камъкъ на шията му и го хвърлили въ морето. Щомъ стариятъ овчаръ падналъ въ водата, вълнитѣ се надигнали и съ страшна яростъ се разбили въ брѣга. Нѣколко солени капки достигнали до лицето на султана. Той помислилъ, че това сж сълзитѣ на овчаря, избърсалъ ги, замислилъ се дълбоко и си казалъ: „Дали стариятъ овчаръ не каза истината?“

Константинъ Петкановъ

ЖЕЛАНИЕ

Казватъ трѣбвало да ямъ,
за да пораста голѣмъ.

Цѣлъ день ямъ, не спирамъ вече,
сбирамъ даже и трохитѣ,
да израстна надъ стрѣхитѣ,
да ме виждатъ отъ далече.

Шапката ще е отъ кожа.
На върха игла ще сложа
и щомъ трѣгна по полето
тя ще раздере небето.

И презъ тая пукнатина
ще си хвана въ небесата,
чакъ отъ райската градина,
малко ангелче крилато.

Искамъ то да ми е братъ,
двама вредомъ да вървиме,
двама всичко да дѣлимъ:
ябълки и шоколадъ.

Лжечаръ Станчевъ

